

anser for det rigtigste. Det er netop, hvad jeg bebrejder mig, at jeg maaske kan have holdt dig for meget tilbage. Det har jo altid været mest for Børnenes Skyld. Naar jeg tænkte paa, at vi maaske kunde komme til at bo oppe paa en Fjerdesal, hvor Børnene vilde føle sig som i et Bur, saa syntes jeg jo, det var Synd for dem. Men jeg tror nu, at det alligevel nok kan gaa. En Tid af Sommeren kan de jo være herovre hos Far og Mor og blive rigtig brunede; saa vil de med Guds Hjælp nok kunne nøjes med Byluften Resten af Aaret.«

»Og du selv, Inger?«

»Jeg?« — Hun saae op med et aabent, skyldfrit Blik, der væltede en kvælende Tyngsel fra Pers Bryst; han havde i de sidste Minuter siddet med sammensnøret Strube og følt sig som en Druknende, for hvem det sidste Dagskær slukkes. — »Aa, for mig skal du ikke have Bekymringer. Jeg er jo stærk nu; og selv om vore Forhold derovre — i hvert Fald i Førstningen — vel sagtens bliver noget indskrænkede — for andet end en Fireværelserslejlighed gaar det da vist slet ikke an at begynde med — saa er det jo sagtens bare noget, man skal vænne sig til. Jeg har netop tænkt paa, at vi vel nok bliver nødt til at sige Laura op. Hun egner sig ikke til Byen og er desuden saa sen. Og saa vil det vistnok ogsaa være